

Nakakadiri ~ Isang Gotiko Epiko

ni GE Graven

Kabanata XI

~Sa loob isang panahong matagal nang wala mula sa lahat maliban sa iilang sirang talaan ng kasaysayan at ang mga naglalahong alaala ng mga Anghel, may panahon na ang Eljo ay hindi pa gaanong natatanging lahi, at hindi madaling masira ng sikat ng araw. Noong ang mundo ay bata pa, ang kanilang bilang ay kasing dami ng mga damo sa dating malalawak na luntiang parang ng Eden; at sila ay gumala sa bukas na kalangitan, nang walang hadlang sa liwanag ng araw. Gayunpaman, gaya ng minamarkahan ng Panuntunan ng Panahon ang bawat panahon, habang ang bawat sumisikat na kalangitan ay kumukupas sa isang nakausling kurtina ng mga bituin, gayundin ang dating maningning na mga araw ng mga Eljo ay naglaho rin patungo sa kadiliman.

Sa kasamaang palad, kahit na palaging nangyayari ang mga kapaha-pahamak na pangyayari sa Kasaysayan, ang mga Eljo ay hinatulan ng pagkalipol, kahit na dahil lamang sa koneksyon ng ina, habang sila ay nahulog sa tabi ng kanilang Ina—ang inabandona at hinatulang Anghel, si Lucifael. Tunay nga itong nangyari; at ang malabong tala ng mga naturang pangyayari ay nakakalat sa mga kalat-kalat na apokripal na aklat, sinaunang mga balumbon, at mga silindrong luwad na nagsiwalat ng isang maikling panahon bago ang paglikha ng Impiyerno—isang putol-putol at walang kapantay na panahon ng mga *Tagamasid* at ng *mga Grigori*—ang *mga Nephilim* at ang *mga Gibborim*—ang *Eljo* at ang *Elioud*, at lahat ng uri at hugis ng *mga Higante* at *Grotesque*. Ang maikli at umiiral na salaysay ng sinaunang panahong ito ay nagpapakita ng isang bahagi pa ng kolektibong pag-alaala ng mga unang araw na iyon noong ang mga higante ay minsang gumala sa mundo:

Sa pasimula, nilikha ng Diyos ang walang anyo na kawalan at tinawag itong Kaguluhan.

Mula sa Kaguluhan, tinawag Niya ang mga Anghel, na siyang mga Anak na Lalaki at Babae ng Diyos. Nakita Niya Sila, kung paano Sila nasa Kanyang Kaluwalhatian; at Siya tinawag ang Kanilang wangis na Eros. Kasama ang Kanyang pangunahin at paboritong mga Anghel ng liwanag, si Apollo at ang Morningstar, hinati Niya ang kadiliman mula sa gabi at araw, ibinigay sa kanila ang mga pangalang Erebus, Nyx, at Hemera. At sa makalangit na liwanag ni Anghel Apollo, ginawa Niya ang araw; sa makalupang liwanag ni Anghel Morningstar liwanag, nilikha Niya ang gabi. Pagkatapos ay inutusan ng Diyos si Anghel Hermes na ipatawag ang helmet ni Anghel Gaea, at hinubog ang lupa. Mula sa sinapupunan ni ang lupa, tinawag Niya ang kalasag ni Anghel Ouranos, at tinakpan ang lupa gamit ang Elixir ng Buhay. At nang maihasik na Niya ang lupa, sa loob at labas, kasama ang mga tubig ng Ouranos, tinawag Niya ang espada ng ang Anghel na si Aether at naglagay ng isang kalawakan sa gitna ng tubig, paghihiwalay ng kalangitan mula sa mga dagat; pag-uutos sa mga Anghel na Oceanus at Tethys bilang ang mga Tagabantay ng mga Tubig. At nagkagayon nga.

~*~

At sa ilalim ng kalangitan, itinaas ng Panginoon ang ikatlong bahagi ng mundo sa mga bundok at lambak, na naghahati sa lupa mula sa dagat at sumasaklaw sa mundo kasama ang napakaraming kaharian na hinubog mula sa Kanyang mga Anghel na Bestimedeus, Hominedeo, Artemis, Dionysus, at Demeter ~ ang maraming kaharian ng mga halaman at isda at mga ibon at mga hayop at Tao; Ang Kanyang hardin sa lupa, ginawang mabuti. At habang pinaghihiwalay Niya ang kadiliman at liwanag, at ang lupa mula sa dagat at kalangitan, kaya't hinati Niya ang Kanyang mga Anghel, tinawag ang ikatlong bahagi nila upang bumaba sa lupa at magsisilbing tagapag-alaga nito.

~*~

At pinagpala ng Diyos ang Kanyang mga Anghel sa Lupa, na siyang ikatlong bahagi ng Mga Anghel sa Langit, at tinawag Niya ang mga banal na tagapag-alaga na ito na Grigori at ang mga Tagamasid ng Mundo. At inutusan sila ng Diyos na humayo

sa mundo ng tao at hayop, at kayo'y maging mabunga at magpakarami
kanilang mga sarili sa gitna ng Kanyang Nilikha. At ipinakilala ng Panginoon ang Kanyang nag-iisang
humiling, na sinasabi sa Kanila, nang ganito: Upang sila ay makabahagi ng lahat ng Kanyang
Paglikha, ngunit mula sa bunga at binhi ng Tao at hayop, ang prutas na ito ay
mahigpit na ipinagbabawal. At binigyan Niya ang Grigori at ang mga Tagamasid ng kapangyarihan
upang magpuno sa lupa, at upang supilin ito; at nagkagayon nga.

~*~

Gaya ng nasusulat, sa loob lamang ng maikling panahon, tunay ngang may mga Higante sa mundo—ang mga Anghel na iyon ang itinuturing na mga Tagamasid, kasama ang kanilang mga anak na Titan, at ang kanilang mga susunod pang Grotesque na lahi. Hayagan silang nakipag-ugnayan sa Tao—at ang Tao ay nagtayo ng mga dambana at templo bilang parangal sa kanila, sinasamba ang mga ito dahil sila ay banal. Gayunpaman, mula sa kaibuturan ng Kadiliman na nakaligtas sa mga unang araw ng Paglikha, kahit na ilang panahon bago natuklasan ang mga Damon ni Pandora, lumitaw ang tatlong ethereal at incorporeal na Damon, na sama-samang nagsisilbing isang hindi mapaghihiwalay na trifacta ng pagkawasak—at ang banal na kahulugan ng kanilang mga pangalan ay: *Tadhana*, *Kapahamakan*, at *Kamatayan*. Bilang isa, ang tatlong Damon na ito ay nanirahan sa Eden na parang isang hindi masukat at nadungisan na ambon. Tulad ng tatlong nagtagpong salot na bumubuo sa isang ulap ng katiwalian, lumaganap ang mga ito sa mundo at pinadilim ang mga puso at isipan ng Tao at Anghel. Sa presensyang ito ng tatlong panig na Damon, halos lahat ng mga Tagamasid ay nahulog sa tukso at nagnasa sa Nilikha ng Diyos. Habang nakikita ng mga Anak ng Diyos ang walang palamuting kagandahan sa mga anak na babae ng Tao, gayundin ang isang partikular na Anak na Babae ng Diyos, na nagngangalang Lucifael. Siya ay nadaig at napinsala ng mga sinaunang Damon ng madilim na ambon na iyon, at ang Kanyang mga selyadong mata ng kawalang-kabuluhan at pagnanasa ay nabuksan sa hubad at hubad na kariktan ng Tao. Kaya, kumuha Siya ng maraming asawa mula sa kanila, sumiping sa kanila, at nagsilang ng isang daang anak ng katiwalian sa bisperas ng bawat araw.

*Ang mga Anghel sa Lupa—na siyang mga Tagamasid ng Mundo—ay tumakas kasama ang kanilang mga Asawa at Asawa mula sa Mukha ng Panginoon, nagtatago sa ilalim ng mga bundok at nagbuklod ng isang kasunduan sa pagitan nila—na ililihim nila ang kanilang masasamang gawa at ganap na angkinin ang mundo, sa loob at labas. At mula sa taksil na kasunduang ito—mula sa sinasadya at mapang-uyam na pagsasamahan sa pagitan ng Anghel at Tao— lumilitaw ang makapangyarihan at kasuklam-suklam na mga nilalang na hindi nilayon ng Diyos noong mga unang araw ng Kanyang Paglikha. Ang mga di-makadiyos na mortal na planong ito ay ang *mga Nefilim* at ang *mga Gibborim*, ang *mga Titan* at ang *mga Cyclope*; ang *mga Hecatoncheire* at ang *mga Gorgon*; ang *mga Dragon* at *Wyvern*, ang *mga Sirena* at ang *mga Lamia*, ang mortal na *Succubi* at *Incubi*, ang *mga Elioud* at ang *mga Eljo*, ang *mga Chimera* at maraming ulo, maraming-*

mga nilalang na may mata sa lupa, dagat, at himpapawid—lahat ng uri ng di-banal na kasuklam-suklam na sa huli ay mabubuhay sa kasaysayan bilang napakaraming kahanga-hangang multo sa alamat at kaalaman. Lahat sila ay hindi magkakapareho, maliban sa kanilang hindi likas na pag-iral—isang pinagsamang paghamak sa Orihinal at Banal na Disenyo. At lahat ng mga hindi likas na kasuklam-suklam na ito ay sama-samang kilala bilang: ang mga *Damon*. Maraming mga Higante noong mga unang Araw ng mga Damon. Ang kahihyan, kalungkutan, at ang katahimikan ng pagtataksil ay sa wakas ay nanaig sa Eden, kaya't pinapatay ang Kawalang-kasalanan ng Nilikha ng Diyos.

Sa lahat ng Tagamasid ng Mundo, ang walang kapantay na kagandahan ng isang partikular na *Tagamasid* Nagningning nang pinakamaliwanag sa lahat ng mga Anghel—Makalangit man o Makalupa—at alam ng Langit at Lupa ang kahulugan ng Kanyang maraming dakilang pangalan, tulad ng *Heylel ng Liwanag*, *Lilith ng mga Hardin*, at *Tala sa Umaga ng mga Langit*, at marami pang iba. Gayunpaman, ang pagpapakumbaba ay hindi kanya, dahil Siya ay isang mapagmataas na Anghel na nagbabawal sa Tao na magtayo ng mga templo o altar na kawangis Niya, dahil baka mabawasan nito ang Kanyang nakikitang karilagan sa pamamagitan ng mga mababang imahe. Bilang masamang bunga ng mga Anghel na sina Erebus at Gaea, Siya nga ang binhi ng parehong ang lupa at ang lubos na kadiliman ay nahayag, anupa't maging ang liwanag ng araw ay namutla sa Kanyang presensya. Ang mga anak ng Tao ay tanging ang tanging magagawa ay ibulong ang pangalan ng magandang Anghel na ito sa lupa.

'*Lucifael*', tawag ng lalaki sa kanya, tinawag ang kanyang kasama sa lihim at mga panaginip, at Dumating siya sa mga lalaki upang patayin ang apoy ng kanilang pagnanasa para sa kanya, at ang mga lalaking ito ay nagkaanak ng Kanyang mga anak nang libo-libo. Ang mga batang may pakpak na ito ang mga Eljo na gumala sa walang sagabal na kalangitan. Sama-sama, ang mga Eljo ay lumipad sa kalangitan na parang malalaking ulap ng matinkad na mga ibon sumasabog paitaas; at sa paglipad, ang kanilang napakaraming bilang ay naglagay ng mga anino sa ibabaw ng ang lupa. Tiningnan ng tao ang Eljo, ang maraming anak ni Lucifael at ang kanyang uri, at natagpuan silang kamangha-mangha. Gayunpaman, ito ang mga huling araw ng mga Anghel sa Lupa, habang ang tatlong salot ng Kadiliman ay nanatili sa mga puso ng parehong Anghel at Tao. Hiniling nina Tadhana, Doom, at Kamatayan na makaharap ang bawat isa sa kanila.

Marami sa mga Tagamasid sa Lupa at ang kanilang mga mortal na asawa at asawa ay nagtago sa ilalim ng mga bundok, habang marami sa kanilang mga kakatwa at mababangis na anak ang namumuno sa bukas na kalangitan at karagatan, na nag-udyok sa Trono na ipadala ang Anghel na si Rafael upang masaksihan ang Kanyang Pagmamalasakit. Kaya, bumaba si Rafael mula sa Langit bilang Espiritu ng Tao at hinarap ang ilang mga hindi tiwaling Tagamasid na hindi nagpatalo sa mga tukso sa lupa. Ito ang mga tapat na lehiyon nina: *Miguel* ng Orden, *Gabriel* ng Dibisyon, *Si Azrael* ng Daan, *si Saraqael* ng Espiritu, *si Uriel*, *si Remiel*, *si Tadhriel*, at ang mga punong espiritu ng hindi mabilang na sagradong ranggo. At ipinahayag ni Miguel kay Rafael ang lahat ng Kanyang nasaksihan.

Niliwanagan ni Miguel si Rafael tungkol sa mas malaking bahagi ng mga Tagamasid, ang mga anak na lalaki at babae ng Diyos, na kumuha para sa kanilang sarili ng mga anak na lalaki at babae ng Tao bilang mga asawa. at mga asawang lalaki, na nagsilang ng napakaraming makapangyarihang mga anak upang manahin ang lupa. Ikinuwento ni Michael ang kasunduang ginawa ng mga tiwaling Tagabantay sa bundok ng Haremél bago mawala sa mga lambak ng Dudael at Urh, at lalo Niya silang binanggit tungkol sa kanilang bilang, dahil marami sila. Ipinahayag ni Michael kay Raphael ang mga pangalan ng kanilang mga bilang, na tinawag ang kanilang sarili na *mga Pinuno ng Sampu*. Sila ang mga taksil na lehiyon ng mga Anghel ng *Semjaza, Ezequeel, Samael* ng Espada, *Lucifael* ng Liwanag, *Cerberus* at *Hydra* ng mga Gate, *Azazel* ng Kapalaran, *Prometheus* ng Apoy, *Hermes* ng Salita, *Kisdeja, Machet, Atlas, Araquel*, at ang libo-libo ng *mga Damon sa Lupa* na naglingkod sa ilalim nila.

Nalaman ni Raphael na ang mga Tagamasid na tumalikod sa Tinig ng Diyos at inangkin ang mundo para sa kanilang sarili, ay nakapatay na ng maraming Anghel na sumalungat sa kanila. Nalaman din ni Raphael ang kanilang maraming gawa sa masasamang pang-aakit at pagsupil sa Tao. Sa partikular, sinabihan siya kung paano nagpalabunutan sina Semjaza, Samael, at Azazel para sa mga anak na babae ng Tao, na kumuha ng maraming asawa mula sa kanila, habang si Lucifael ay pumili ng mga asawa mula sa mga anak na lalaki ng Tao. Nalaman din ni Raphael na ang Tao ay hindi kailanman nanumpa ng katapatan sa mga Pinuno ng Sampu o sa kanilang mapanglapastangan na kasunduan; gayunpaman, hindi maaaring tutulan ng Tao ang kalooban ng mga Anghel na ito, tinukso at tinakot Siya gamit ang banta na tatakan Siya magpakailanman sa ilalim ng mga bundok.

Nang masaksihan ni Rafael ang lahat ng nangyari sa lupa, at nang Siya ay bumalik sa Langit dala ang lahat ng Kanyang natutunan, iniutos ng Panginoon na linisin ang lupa mula sa presensya ng bawat kasamaan na sumira sa mukha nito. Direkta, ang poot ng Trono ay bumagsak sa mundo sa maraming nakalilitong paraan, at dahil nakita ng Panginoon na binago ng maraming rebeldeng Tagamasid ang Mukha ng Paglikha, binago rin Niya ang kapangyarihan, posisyon, at awtoridad ng Kanyang mga walang sira at natitirang mga Anghel, kung kaya't tila sila ay ganap na magkakahiwalay, kahit na sila ay matibay na nakagapos bilang isa, sa Espiritu

Pinagkalooban ng Panginoon ang Kanyang matatag na mga Anghel ng Espada ng Paghahati at ng Kalasag ng Kaayusan, ang una ay mula kay Gabriel at ang huli ay mula kay Miguel. Pinagkalooban din Niya sila ng mga Pakpak ng Pagdaan ni Azrael at Helmet ni Saraqael, at sa gayon ay ginagawa ang lahat ng Kanyang masunuring mga Anghel bilang handa sa digmaan gaya ng susunod. Sa panahong inilaan ng Diyos, ang Kanyang mga kagalang-galang na Anak na Lalaki at Babae ng Diyos ay naging mga sundalong hindi makikilala at hindi nasisira. At sa lahat ng mga hindi nasisira na hukbo ng mga Anghel na tinawag sa harap ng Trono, tinawag sila ng Panginoon na *Kaguluhan* at binigyan sila ng *Kaayusan* gaya ng sa Kanya—sama-sama, ang kanilang mga ranggo ang naging *Kaayusan ng Trono*. Kaya naman, habang nasa likuran nila ang Trono ng Diyos, ang mga armadong Anghel ay nagtipon-tipon

laban sa kanilang mga Kapatid na Lalaki at Babae sa lupa.

Sa kasamaang palad, dahil ang tala ay walang hanggang nakaukit sa bato—mga pangyayaring walang hanggang nakapirmi sa mga pinakalumang tableta at aklat ng Panahon—ganito nagsimula ang kakila-kilabot at banal na alamat, na sumisimbolo sa simula ng *Digmaang Sanlibong Taon* at ng *Dakilang Pagkakahiwalay ng mga Anghel*. Nagdusa ang mundo . nang labis, ang mga perpektong hardin nito ay nilinis at dinurog sa ilalim ng mga hanay ng pagkaalipin at kasalanan, ng pagpapakumbaba at pagmamataas, at matibay na katapatan sa Diyos at sa mga Anghel. Sa paglipas ng panahon na sinukat ng Tao sa gumagapang na mga siglo ng kadiliman, nasaksihan ng mga Anghel ang isang napakatalino at natatanging sandali. Lahat ng mga ibong umaawit ng Eden ay natahimik, naapakan sa limot sa ilalim ng hindi matiis na mga sigaw ng mga alon ng naglalabanang mga Anghel.

Sa mabatong panahong ito ng Paglikha, nang ang balat ng lupa ay gumuho sa ilalim ng kanyang mga paa at walang nangahas na tumubo o mamunga, maliban sa mapait na damo at mga buto ng pagkawasak ng mga Anghel. Iniwan ng tao ang kanyang tahanan at tumakas sa apat na sulok ng mundo. Tiniis niya ang mga disyerto, karagatan, bundok, at bawat hindi magandang klima, hinahanap ang pinakamalayong at birhen na mga rehiyon ng mundo upang iligtas ang Kanyang sarili mula sa mga taong may anumang pagkakahawig sa isang Anghel. Itinago niya ang kanyang sarili sa pinakadulo ng mundo sa loob ng isang libong taon.

Ang Espiritu ng Panginoon ay bumaba sa lupa bilang ang Espada ng Paghihiganti, at muli Siyang kumilos sa pamamagitan ni Anghel Hermes. Nagpatawag Siya ng pangalawang saksi na hindi si Rafael, ni sinumang ibang Anghel sa kalangitan o sa lupa. Sa halip, tinawag Niya ang isang mapagpakumbaba at tapat na eskriba upang lumakad sa Kanyang Espiritu, at itala ang lahat ng bagay na ipinahayag sa kanya. Kaya, sa pamamagitan ni Hermes, tinawag Niya ang isang hamak na mortal, ang batang anak ni Methuselah; at tinawag ng mga matatanda ng mga Tribo ni Methuselah ang batang eskriba na ito na 'Anak ni *Methuselah*, na kumilos sa loob ng mga espiritu,'—at pinangalanan Niya itong *Enoc*.

Inakay ng Espiritu ng Panginoon si Enoc sa tuktok ng Bundok Haremél, ang isinumpang bundok kung saan ang mga Pinuno ng Sampu ay sumumpa laban sa Diyos at hinubog ang kanilang sarili bilang mga diyos ng mga tao; at inutusan ng Tinig ng Panginoon si Enoc na isulat sa mga silindro ng talaan ang lahat ng... na Kanyang nakita. Sinunod ni Enoc ang Salita ng Diyos at nag-ingat ng mga ulat para sa mga susunod na henerasyon. Sa ibabaw ng Haremél noong mga araw ng Kanyang mga pagtatala, si Enoc ay tumanda nang husto dahil sa Kanyang nasaksihan sa paningin ng Espiritu; gayunpaman, dahil sa pagkilos ng Espiritu at Salita, isinulat pa rin Niya ang pinahintulutan ng Diyos na makita Niya. Ang kanyang mga ulat ay nagsimula sa dugo—sa mahalagang digmaan ng mga Tagamasid. Iniwan ng Espiritu ng Panginoon si Enoc sa tuktok ng bundok at bumaba sa lupa bilang ang Espada ng Paghihiganti. Isang libo, libong lehiyon ng mga Anghel ang nagtipon sa likod ng Espada, na naghanap sa mga Pinuno ng Sampu. At natagpuan sila ng Espada at hinatulan sila, maging habang itinala ni Enoc ang lahat.

Kaagad, ang lupa ay umugong na parang isang tinamaang gong, lubusang nasugatan sa ilalim ng pinakamalaking komprontasyon sa kasaysayan ng Paglikha. Ang mga sapa at ilog ay namula sa dugo; ang mga salot at salot ay kumalat na parang mga bagyo ng apoy; ang buong kagubatan ay sumabog at naging mga piraso; ang mga bundok ay gumuho at ang mga lambak ay napuno ng nabubulok na labi ng isang libong lehiyon. Ang mga alon ng mga Anghel at nagbabanggaang mga Titan ay isang gumugulong na avalanche ng pagkawasak. Lahat ng uri ng malakas na sigaw, nagbubuga ng alikabok, dumadagundong na mga ungol, naglilibab na abo, at nakapangingilabot na mga iyak ay pumuno sa hangin, kahit na bingi at sinasakal ang kalangitan. At nang pigilan ng Langit ang hininga nito, at inilayo ng mga Anghel nito ang isang tingin ng kahihyan mula sa isang mundong umaangat at umuungol sa ilalim nila, maging ang Trono ng Diyos ay tila nakasabit sa balanse ng isang napakasamang paghihimagsik. Sa mahalagang araw na ito ng napakalaking pagkawasak, sapat na mga Anghel ang mga hayop ay namatay na katumbas ng kalahati ng lahat ng mga bituin sa itaas.

Tinupok ng Poot ng Diyos ang sigasig ng mga mapanghimagsik na Tagamasid, at ang Salita ng Panginoon ay kumalat sa lahat ng karagatan. Inutusan ng Diyos ang mga Anghel na sina Gaea at Erebus na itabi ang pinakamalalim na bahagi ng lupa at ang mga tubig sa ilalim nito para sa mga Anghel na nagkasala laban sa Kanya, at hiniling ng Panginoon na ang bawat mapanghimagsik na Anghel ay pagdusahan ang parehong kapalaran na kanilang ikinatakot sa Tao—upang mabuklod magpakailanman sa ilalim ng mga bundok. Kaya nangyari na, sa unang liwanag ng araw na iyon ng banal na pagtutuos, inihatid ng Diyos ang buwang-liwayway ng sumpa— isinilang ang Impiyerno.

Isinumpa at isinumpa ng Talim ng Panginoon ang mga rebeldeng Anghel na hindi namatay sa pamamagitan ng Espada, at isinumpa rin Niya sila. Sa halip ng kanilang dating kagandahan, isang mala-hayop na kapangitan ang pumuno sa kanilang mga anyo, sa loob at labas, dahil sila ay mga kasuklam-suklam sa Paningin ng Diyos. Itinapon sila ng Panginoon sa sinapupunan ng lupa at sa isang kaharian ng kadiliman at di-maisip na mga kakilabutan, gaya ng isinantabi nina Gaea at Erebus. At tinawag Niya ang kahariang ito kung saan Niya sila pinalayas bilang Lupain ng Tartarus, ang Kaharian ng Hades, Limot, Kamatayan, Tadhana, at Impiyerno. Pagkatapos ay nilagyan Niya ng Dakilang Tatak ang kahariang ito at ang mga bumagsak na Tagapagbantay nito upang magtagal hanggang sa dumating ang panahong ang mga masasama at mapanglilit na Anghel na ito ay tatayo sa paghuhukom sa harap ng Trono. Ang Dakilang Tatak na ito ay binubuo ng tatlong Gatestone na inukit ng Espada ng Panginoon. Ang mga Gatestone na ito ay gumagalaw na parang isang tiyak, ngunit hindi maipaliwanag na tatlong magkakaugnay na tumbler, na, sa kabuuan, ay materyal na naghihiwalay sa ilalim ng lupa at sa Dakilang Kalaliman ng mga Tagapagbantay mula sa mas mataas na mga rehiyon ng Tao—at Langit.

At kahit na ang mga Anak na Lalaki at Babae ng Tao ay nagsisisi sa mga Anak na Lalaki at Babae ng Diyos, hindi iwinaksi ng Panginoon ang mga kasalanan ng Tao at ang Kanyang matalik na pakikisama sa mga Anghel. Dahil sa Kanyang paglabag—ang Kanyang pakikiapid sa mga lehiyon ng mga Pinuno ng Sampu at ng Kanyang

sinasadyang bahagi sa paglilihim ng gayong masasamang gawain— nilagyan ng Panginoon ng apat na pangmatagalang tatak ng parusa ang ulo, puso, katawan, at mga mata. Sa Kanyang ulo, inilagay Niya ang parusa ng kaalaman, nang sa gayon ay lumaki Siyang sapat na matalino upang maunawaan ang kahihyan ng Kanyang kahangalan. Sa Kanyang puso, inilagay Niya ang mga repleksyon ng pagkabalisa, kung kaya't ang Kanyang kaluluwa ay namilipit at nagdusa sa bawat tukso na inilagay sa harap Niya. Sa Kanyang katawan, inilagay Niya ang mga pasanin at sakit ng kapanganakan at kamatayan, kung kaya't nabuhay Siya nang maikling panahon lamang bago isinuko ang Kanyang laman sa alabok ng lupa. Sa Kanyang mga mata, inilagay Niya ang Liwanag ng Mundo, kung kaya't sila ay naging bulag sa Mukha ng Diyos at ng Kanyang mga Anghel sa Langit. At kahit na ang Tao ay lumuhod, sa parehong kahihyan at panalangin, nilikha siya ng Diyos sa ganitong wangis.

Sa pamamagitan lamang ng Biyaya kaya hindi lubusang nilamon ng Poot ng Panginoon ang Tao gaya ng ginawa sa mga taksil na Tagamasid; gayunpaman, pinayagan ng Diyos ang Tao ng espasyo ng Kanyang mga araw upang manahin ang parehong kasumpa-sumpa na kapalaran, kung gugustuhin Niya. Sa Kanyang pinaikling buhay ng ipinangakong pagtubos, ang Langit ay hindi na isang regalong ibinigay, kundi isang paraiso na nakamit sa Kanyang kapatawaran mula sa kasalanan. At sa pamamagitan ng Kanyang bawat kilos, intensyon, o hininga ng Kanyang salita, Siya lamang ang magsisilbing panginoon ng Kanyang kapalaran. Siya ang gagawa ng Kanyang sariling pagpili: alinman sa gugulin ang Kanyang kawalang-hanggan sa Kaharian ng Langit, Kaayusan, at Kaligtasan, o yaya kapin ang Kaharian ng Tartarus, Kaguluhan, at Sumpa. Bilang ebidensya na ang Diyos ay madalas na kumikilos sa hindi masukat at mahiwagang mga paraan, hindi Niya lubusang pinaghiwalay ang Tao mula sa Anghel—marahil ang Kanyang dating Poot ay hindi nakahihigit sa Kanyang walang humpay na Pag-ibig para sa Kanyang sariling mga anak na lalaki at babae at sa mga anak na lalaki at babae ng Tao. Pinayagan Niya ang bawat isa na patuloy na makasama ang isa't isa, kahit sa isip at espiritu lamang.

Patuloy na itinayo ng tao ang mga banal na templo bilang parangal sa mga nahulog na Anghel na ito, regular na tinatawag ang kanilang mga espiritu para sa payo, mga handog, at tulong. At bagama't ang mga ipinatapong Anghel na ito ay ipinatapon sa malawak na daigdig ng Tartarus at Hades, na walang hanggang galit sa Diyos at sa Kanyang mga Anghel sa Langit, madalas silang lumitaw sa harap ng Tao sa anyo ng kanilang dating at pamilyar na kagandahan, na nagbibigay-liwanag sa kanya ng maraming hubad na katotohanan ng Paglikha—ng astrolohiya, apoy, mga metal, mga ulap, mga engkanto, mga bato, mga hayop, mga ilog at mga karagatan, at maging ang mga lihim na dating mahigpit na binabantayan ng Langit.

Gayunpaman, isang nahulog na Tagamasid, na labis na nagalit sa Kanyang nawalang kagandahan at dating kalayaan ng kalayawan at kabulukan, ang nagtiis ng isang panahon ng pinakamalalim na kadiliman at ganap na pag-iisa; itinatago ang Kanyang kapangitan sa pinakamalayong bahagi ng Tartarus at ibinaon ang Kanyang sarili sa mga pinakatiwangwang na rehiyon kung saan ang buhol-buhol na lupa ay lumaki lamang bilang mga kakahuyan ng itim at baluktot na mga hugis, at kung saan ang tubig nito ay kumukulo bilang mga puddle ng dumi at humihingang putik. Sa loob ng maraming taon ng Kanyang itinakdang pagpapatapon, kahit ang pinakamatatalas na mga Anghel ng Hades ay nakalimutan ang dating kilalang mga pangalan nina Heylel at Morningstar. Sa napiling Lucifael

Dahil sa pag-iisa ng pagkabulok, namutla Siya at ang Kanyang puso ay lalong nagalit dahil sa pagtataksil ng Lalaki. At sa ilalim ng gayong nag-aalab na lusak ng sama ng loob, ang kanyang walang humpay na pagkamuhi ay lumaki tungo sa isang hindi mapapawing obsesyon upang sirain ang mismong esensya ng Lalaki, upang maiwan Niya ang Diyos at ang Langit at kalaunan ay maranasan ang parehong isinumpang kapalaran na katulad ng sa Kanya. Sa kadiliman ng kanyang walang hanggang pagkakakulong, Siya ay nabulok at naging Diyablo Mismo, at ang tiwali at bumagsak na *Anghel ng Liwanag* na ito ay naging isang naglilibay at gutom na *Reyna ng Incubus*—*isang* malibog at patuloy na gumagala na espiritu na nagnanakaw ng Kanyang daan sa mga sagradong panaginip ng mga mortal, habang kinakain ang kanilang mismong mga kaluluwa.

Kasunod ng Dakilang Delubyo, kung saan ang laman at mga anyong katawan ng mga Anghel ay agad na pinalayas mula sa ibabaw ng lupa, tanging ang mga sumunod na henerasyon ng Tao ang nakaligtas bilang tanging mortal na tagabantay sa mga hayop, ibon, at mga parang. Ang mga panahon ay umiikot na parang mga langaw na hindi mapakali—ang mga bundok at lambak ay tumaas at bumagsak; at ang mga ilog ay umagos at umagos sa mga siglo ng Kanyang patuloy na pag-alon ng mundo, hanggang—*isang* tahimik na umaga, habang binubungkal ang Kanyang mga hardin, natagpuan ng Tao ang isang nakabaong selyo sa puso ng Asya. Tinipon ang mabigat na nakaukit na anyo upang maging isang banal na pinagmulan, nilinis Niya ang balat ng Panahon at itinago ito sa altar, nagtayo ng isang templo sa ibabaw nito. Sa loob ng mahigit kalahating milenyo, pinahalagahan Niya ang inukit na artifact, sinasamba ito nang hayagan tulad ng isang ginintuang guya at palihim na binabantayan ito nang may parehong nerbiyos na atensyon tulad ng isang magnanakaw na nagbabantay sa mga ninakaw na samsam. Hinubog Niya ang Kanyang buhay tungkol dito—hanggang sa dumating ang araw na iyon nang ang Tao ay lumaki nang sapat na matalino upang buksan ang pintuan at sapat na hangal upang matapang sa gayong pagpatay.

Reims, France ~ Château de Blasi ~ Abril, 1348

"Hindi ka na bata; isa kang binata. Ngayon, tumigil ka na sa paglalaro diyan at tumingala ka na!" Sa wakas ay tinanggal ni Blasi ang isang maliit na puting kabayo mula sa abalang mga daliri ng bata at inihulog ang piguring porselana sa sarili niyang bulsa bago itinulak ang bata patungo sa isang mataas na gate na gawa sa kahoy. "Ngayon, buksan mo ito. Hindi ka niya sasaktan dahil diyan."

"Lalabas din 'yan, 'di ba?" kinakabahang tanong ng bata.

"Darating siya—para lang malaman ang kanyang lugar. Ngayon, bahala ka na." Tinapik ni Blasi ang kanyang tungkod sa puwitan ng bata, hinihimok itong lumabas.

"Pero hindi ko kaya." Umungol ang bata, habang lumalayo sa abot ng tungkod.

Bumuntong-hininga si Blasi. "At, ano ang pumipigil sa iyo?"

"Lilipad ito palabas ng tarangkahan, Tiyo Francois! Alam ko. Lilipad nga!"

Bumuntong-hininga si Blasi. Inihampas niya ang tungkod sa harap niya, tinusok ito sa lupa, saka tinapat ang ang dalawa niyang kamay sa ibabaw ng ginintuang hawakan nito. Yumuko siya at tumitig sa mga mata ng batang hindi mapakali. Isang banayad na simoy ng hangin ang umihip sa kuwadra, iwinagayway ang malaking kamiseta ni Blasi

parang kurtinang gumugulong. Ang kanyang maluwag na pantalon ay nakalaylay nang mababa sa kanyang balakang at maikli hanggang tuhod para ilantad ang mga bendaheng parang mummy na mahigpit na nakabalot sa kanyang mga hita habang paikot-ikot ang mga ito pababa sa kanyang mga paa. May mga paminsan-minsang batik na nakakalat sa mga pambalot—mga pulang mantsa kung saan Tumulo ang matigas na sugat. Pinikit ni Blasi ang kanyang mga mata, ipinaliwanag ang kanyang mga salita. "Sa sandaling ito, gusto kong sabihin mo sa akin ang iyong nararamdaman, Michael."

Iniwang ng bata ang tingin at umatras. "Natatakot," pag-amin niya.

"At paano mo naman naintindihan ang nararamdaman niya?"

"Baka galit," sabi ng bata. "Siya ang masama, ang pinakamasamang nilalang sa buong mundo!"

"Kalokohan," ang sabi ng Kardinal. "Nagpapanggap lang siyang masama. Sa totoo lang, nakakulong siya at natatakot. Ito lang ang alam niyang paraan para maipahayag ang kanyang takot—sa pamamagitan ng pagpapanggap na nakakatakot."

Napaangat ng ulo ang bata, nakataas ang noo at may panibagong kislap sa kanyang mga mata. "Natatakot? Sa ako?"

"Siyempre naman! Pero, kung takot ka pa rin sa kanya gaya ng takot niya sa iyo, paano mo gagawin iyon?"

"Gusto mo ba siyang sakyan?" Lumingon ang bata at pinagmasdan ang sira-sirang mga tabla ng pinto ng kuwadra, nagtataka sa tahimik at matiyagang kapangyarihang naghihintay ng paglaya.

Nagpatuloy si Blasi. "Kailangan mong ipakita sa kanya na hindi ka natatakot. Doon lang siya hindi matatakot sa iyo." Itinutok ni Blasi ang kanyang tungkod sa bata. "Michael, ikaw ang dapat gumawa ng unang hakbang. Pangasiwaan mo siya at ipadama sa kanya na parang bahagi mo siya—hindi mapaghihiwalay gaya ng sinumang kabayo sa sakay nito. Saka lamang niya malalaman ang kanyang lugar. Naku, titipunin mo ba ako?" Yumuko si Michael at nagreklamo, "Paano kung matapakan ako nito dahil natatakot?"

"Walang mangyayaring ganyan," ungod ni Blasi. "Halika!" paika-ikang lumapit siya sa kuwadra.

Tumayo nang matatag ang bata, nagprotesta, "Pero Tiyo Francois!"

"Pero wala! Sige, halika!" Sumunod ang bata, nagtatampo, habang nangangaral si Blasi. "Sabi mo sa akin minsan mo bang ninais na sumakay na parang hangin, hindi ba? Bueno, ito ay isang espesyal na kabayo—isang malakas na espiritu. At gusto mo rin itong sakyan tulad ng iyong ama, oo—bilang isang kabalyero? At sakyan laban sa mga Ingles?"

"Pero, hindi sa kabayong iyon! Sabi ni Nanay, may problema raw dito —na mayroon itong mabangis at masamang mata."

Napabalikwas si Blasi. "Masama? Michael, wala namang problema sa kanya. Masyado lang sensitibo ang nanay mo sa mga bagay na gusto ng mga ina. Halika." Nagpatuloy siya sa paglalakad patungo sa likuran ng kuwadra at lumapit sa isang nakausling tumpok ng dayami na nakatambak sa sahig na lupa. Sinundan siya ng bata nang may paminsan-minsang pag-aatubili. "Bukod pa rito, wala namang napakasamang nangyari sa kanya na hindi kayang pagalingin ng pagpapaamo sa kanyang espiritu. Matutulungan ka niya—kung madadala mo ang kanyang kasalukuyang hindi mapigilang pagkabalisa. Kailangan muna ninyong magkakilala." Huminto si Blasi sa harap ng huling kuwadra at tinapik ang kanyang tungkod.

sa trangka ng sira-sirang pinto ng kuwadra. “Ngayon, bitawan mo ang tarangkahan at akayin mo siya palabas tulad ng pag-akay ng sinumang mabuting kabalyero sa isang karapat-dapat na kabayo.”

Gumapang palabas si Michael, kinalas ang trangka, at dali-daling umatras sa tabi ng kanyang tiyuhin. Ang pinto Lumangitngit ito at unti-unting lumaki upang ipakita ang mukha ng isang napakalaking itim na kabayong babae na may mataas na ulo, nakabaluktot na mga tainga, at mga matang kasinputi ng sa bata. Humihip ang halimaw at yumapak habang umiikot sa loob ng kuwadra. Kinakapa nito ang kanyang kuko sa alikabok at sumugod palabas.

“Naku!” Hinarangan ni Blasi ang pagtakas nito, sabay iwinawagayway ang kanyang tungkod. “Sige! Dali!” Hagikgik ng kabayong babae, iniiling ang ulo sa pagkabalisa habang umatras ito papasok sa kuwadra.

Ngumiti ang Kardinal, ang kanyang matalim na tingin ay nakatitig sa mata ng kabayo, na tila nahipnotismo ng titig ng matanda. “Oo, magagawa mo,” bulong niya rito habang ibinababa ang kanyang tungkod. Bigla, ang tono ng kanyang boses ay halos parang bata at nakakatakot nang sabay.

“Kita mo? Kailangan mo munang ipaalam sa kanya na ikaw ang kanyang panginoon.” Sumilay ang ngisi sa kanyang mukha.

“Napakaganda niya —parang hangin talaga.” Ilang sandali ang lumipas bago tumikhim ang pari at napigilan ang sarili. “Ngayon, Michael, gusto kong—” Iniwas niya ang tingin sa kabayo at nakita si Michael na nakatayo sa malayong distansya mula sa kanya at yakap ang isang poste ng kuwadra, matamang nakatingin mula sa kabila nito. Lumingon si Blasi.

“Michael! Bumalik ka sa tabi ko ngayon din! Hindi siya—Umph!” Napatalon si Blasi sa pagkataranta, paikot-ikot na nahulog sa tumpok ng dayami habang ang kabayo ay dumaan sa kanya. Makawala sa kanyang mga kulungan, ang halimaw ay dumagundong palabas ng kuwadra at tumakbo papunta sa kanayunan. Umungol si Blasi at humiga nang hindi gumagalaw, ang kanyang maluwag na kamiseta ay nakatalukbong na ngayon sa kanyang ulo.

Matinis na tawa lang ang narinig niya nang masabi ni Michael, “Sabi ko na nga ba sa’yo, Tiyo Francois! Lagi namang ganyan kapag binubuksan mo ang gate!”

“Tama na, Michael!” Natigilan ngunit hindi nasaktan, umupo nang tuwid si Blasi at hinubad ang kanyang damit mula sa kanyang ulo. Sinaway niya si Michael habang inaayos nito ang sarili at hinihila ang dayami mula sa kanyang buhok. “Kung hindi ka tumakas, baka hindi nangyari iyon.” Lumingon-lingon siya. “Nasaan ang tungkod ko?”

Tumakbo ang bata papunta sa kanya, humahagikgik. Kinuha niya ang tungkod mula sa tumpok ng dayami at ibinigay ito kay Blasi. Mabilis siyang sumulyap patungo sa poste ng kuwadra, at nagbigay ng lohika ng isang bata.

“Dapat nagtago ka sa likod ng kakahuyan, Tiyo Francois.”

“Hindi, Michael. Kung hindi lang kita tinititigan kaya kinailangan kong tumalikod sa kanya—” Isinandal ni Blasi ang kanyang tungkod sa tabi niya at yumuko, na may ungol habang sinusubukang tumayo. Pagkatapos ay bumuntong-hininga siya at bumagsak pabalik sa dayami. “Sunduin mo ang iyong ina, anak.”

Sa halip, humagikgik ang bata at sumisid sa dayami sa tabi ni Blasi. “Alam ko kung bakit lagi siyang galit.” Tinikom lang ni Blasi ang kanyang mga labi at tinitigan ang bubong ng kuwadra. Gumapang ang bata sa dayami na parang tigreng gumagala, lumapit sa tainga ni Blasi bago yumuko at bumulong ng isang sikreto gamit ang mga kamay na nakakuyom. “Dahil may Demonyo sa kanya!”

Pinikit ni Blasi ang mga mata niya kay Michael. “Magsalita ka nang walang ginagawa; huwag ka nang magsalita pa!”

Umiling ang bata. "Bakit?"

"Ang Diyablo ay nananakit lamang ng mga tao—hindi ng mga hayop."

Gumulong palayo si Michael at gumawa ng butas sa dayami para makita ang lupang sahig ng kuwadra. Isinubsob niya ang kanyang mukha sa lungga at nagsalita, ang kanyang mga salita ay putol-putol sa loob ng lungga habang tinatanong si Blasi. "Kung ako ay isang hayop, hindi ako masasaktan ng Diyablo?"

"Hindi ka hayop. Isa kang batang lalaki. At ang Diyablo ay naglalagay ng mga ideya sa isipan ng mga batang lalaki na maaari silang maging mga hayop."

Lumalim ang kinagat ni Michael sa butas at kinamot ang lupa bago hinugot ang isang kamao ng alikabok mula sa hukay. Inihagis niya ito sa kanyang balikat, pinaypay ang alikabok sa kanyang mga palad, at inamoy ang kanyang mga daliri. "Alam ko kung nasaan ang Diyablo, Tiyo Francois." Itinuro ng bata ang loob ng hukay na kanyang ginawa. "Nandoon siya sa ibaba—sa lugar na hindi ko masabi."

"Huwag kang magsalita nang magsalita," sagot ni Blasi habang mas lumalalim ang kanyang pag-upo sa dayami, isinusuksok ang kanyang mga kamay sa likod ng kanyang ulo at pinagdikit ang kanyang mga daliri habang patuloy na nakatitig sa kisame. haba, dagdag niya, "Oo. At nakakulong siya roon dahil pinarusahan siya ng Diyos dahil sa pagiging masama. Kung paanong pinarurusahan ka kapag kumilos ka nang masama, pinarusahan din ang Diyablo dahil sa pagkalat ng Kasamaan sa mga tao."

Pinag-isipan ng bata ang medyo simpleng paghahambing ni Blasi bago ito tinanong. "Pero Tiyo Francois, kung masama ang *pah—pestinense*, paano nagawang gawin ito ng Diyablo?"

At bakit siya hinahayaan ng Diyos?"

Tumawa nang mahina si Blasi. Tinatawag itong *pest-ih-lence*, Michael—Pestilence. At hindi kayang gawin ng Diyablo makalabas sa kanyang pagkakakulong."

"Kung gayon, paano niya ito nagawang mangyari?"

"Pag-uusapan natin iyan kapag malaki ka na, kapag sapat na ang alam mo para pag-usapan ang mga bagay na iyan."

Gumalaw ang bata sa tabi niya. "Pero mas matanda na ako, Tiyo Francois! Maaari mo akong sabihan."

Umupo si Blasi at tinapik ang braso ng bata. "Sa ngayon, alamin mo na dapat mong mahal in ang Diyos nang buong puso mo. Mahal mo nga ang Diyos, hindi ba?"

"Mahal ko ang Diyos; at kinamumuhian ko ang Diyablo!" sabi ni Michael. "At alam ko na ang Diyos ay gumagawa ng mabubuting bagay at ang Diyablo ay gumagawa ng masasamang bagay, na ang Diyos ay mabuti at ang Diyablo ay masama. Kita mo, mas malaki na ako ngayon!"

"Oo, lumalaki ka *nga nang ganito—Mabuti ang Diyos, at ang masama ang Diyablo. Kaya, gumawa ka lang ng mabuti.*" Hinaplos ni Blasi ang ulo ni Michael at ngumiti. "Magiging proud sa iyo ang tatay mo."

Dahan-dahang lumapit ang bata nang nakaluhod, pumitas ng mahabang dayami mula sa tumpok ng dayami, at inikot ito gamit ang kanyang mga daliri. "Tiyo Francois, maaari mo ba akong turuan kung paano manalangin?"

Tiningnan siya ng Kardinal, hindi makapaniwala. “Marunong ka na palang manalangin.”

"Hindi, ang ibig kong sabihin, tulad ng kung paano ka nananalangin—nang taimtim—gamit ang iba pang mga salitang hindi ko maintindihan? Maaari mo ba akong turuan?"

Natawa si Blasi sa walang-muwang na pagbanggit ni Michael sa panalanging Latin. “Aba, kaya ko naman. Gusto mo bang maging isang kabalyero at pari?”

“Kung ang iba pang mga salitang iyon ang ginamit ko sa pananalangin, talagang papatayin ng Diyos ang Diyablo.”

Nakita ni Blasi ang kislap sa patuloy na paglaki ng mga mata ng bata habang nagpapatuloy siya. “O baka puwede mong hilingin sa Diyos na patayin siya, dahil alam mo na ang mga salita! Maaari mo bang ipagdasal na mangyari ito?”

Umiling si Blasi at itinaas ang panga. “Hindi ganoon gumagana ang panalangin, Michael.” Siguro kapag tumanda ka na—

Inihagis ng bata ang dayami at kinagat ang mga daliri nito. Itinuon ni Blasi ang kanyang atensyon sa kanyang mga binti, tinatapik ang mga bahid ng dugo sa kanyang mga benda. Naramdaman ni Blasi ang paghila ng bata sa manggas ng kanyang damit. “Tiyo Francois?”

"Oo?"

“Bakit hinayaan ng Diyos na patayin ng Diyablo ang aking ama at si Tiyo Jacques at ang lahat ng iba pa?”

"Labanan iyan, Michael, mga taong pumapatay ng mga tao. Pero, may masasabi akong sikreto sa iyo, kung gusto mong marinig," alok niya.

"Sabihin mo sa akin! Ano iyon?"

Ipinatong ni Blasi ang kanyang kamay sa balikat ng bata. “Ipinagdasal ko ang iyong ama at si Tiyo Jacques—at ginamit ko ang *iba pang* mga salitang iyon. At alam mo ba kung ano ang sinabi sa akin ng Diyos?”

"Ano?"

"Sinabi niya sa akin na nasa Langit na sila ngayon. Nakangiti sa iyo ang iyong ama sa sandaling ito—naghihintay na makasama ka niya pagdating ng iyong mahalagang oras."

"Ibig mong sabihin, kapag namatay ako?"

Bumuntong-hininga si Blasi. “Oo—kung gayon.”

Bumuntong-hininga si Michael at yumuko palayo. “Pero ayoko pang mamatay. Ilalagay ka nila sa lupa kasama ng mga kulisap at pagkatapos ay malalagas ang mga buto mo. Nakahukay ako ng isang ibon na minsan ko nang inilibing, at ang natira na lang ay mga buto nito, wala nang balahibo o laman.”

Umiling ang Kardinal. “Gayunpaman, wala sa lupa ang ating mga kaluluwa, Miguel. Ang ating katawan namamatay—ang ating mga kaluluwa ay lilipat sa Langit. Kaya nakikita mo, hindi tayo tunay na namamatay. Tila ganoon lamang dahil tayo ay laman gayundin ang ating imortal na kaluluwa, at kadalasan, hindi natin nakikita ang lampas sa laman, na may malakas na kapit sa atin.

"Pero Tiyo Francois, paano natin malalaman na totoo ang ating kaluluwa kung hindi naman natin ito nakikita?"

"Hindi na natin kailangang makita 'yan, Michael. Sinabi na sa atin ng Diyos. Mahal Niya tayo at gusto Niya tayong makita." makasama Niya."

Tumigil ang bata nang ilang sandali na parang nag-iisip. "Maaari mo ba akong turuan ng iba pang mga salita upang makausap ko ang Diyos?"

"Nakikipag-usap ka sa Diyos tuwing mananalangin ka. Hindi mo na kailangan ang ibang mga salita."

Umiling ang bata, at matigas na sumagot, “Pero gagawin ko, para makipag-usap Siya sa akin gaya ng pakikipag-usap Niya sa iyo! Hindi Niya ako kinakausap —pero lagi akong nakakatulog.”

Humagigik si Blasi at tinapik ang dibdib ng bata . “Nakikipag-usap Siya sa iyo sa iyong puso. Dapat kang makinig sa Kanya mula sa loob.”

Itinapat ni Michael ang kamay sa kanyang dibdib upang damhin ang tibok ng kanyang puso. Pagkatapos ay tumingala siya at sinuri ang bubong ng kuwadra. Sa wakas, ibinaba niya ang kanyang kamay, sinulyapan ang butas sa tambak ng dayami, at bumaling muli kay Blasi. “Tiyo Francois, masasaktan ba tayo ng Diyablo kung nasa Langit tayo ?”

Natawa si Blasi. “Syempre hindi!”

“Kung gayon gusto kong pumunta sa Langit at makita muli sina tatay at Tiyo Jacques. Maaari ba ako?”

Hinaplos ni Blasi ang ulo ng bata at ngumiti. “Gusto mo bang pumunta sa Langit?”

Ngumiti ang bata at tumalon nang may mga kamao ng dayami, nakaunat ang mga braso. “ Magiging isang Anghel ako at magkakaroon ng mga pakpak para lumipad nang napakabilis para hindi ako mahuli ng Diyablo!” Umalis siya sa tambak ng dayami at umikot sa paligid ng poste ng kuwadra, nagkunwaring lumilipad. habang nagwiwisik siya ng dayami sa likuran niya. “Ganito, Tiyo Francois! Kita mo kung gaano ako kabilis?”

Paikot-ikot siyang tumakbo, nahihilo. Pagkaraan ng ilang sandali, nanghina si Michael at bumagsak sa lupa. May titig na parang lasing at ngiting nagtanong , "Mabilis akong lumilipad, 'di ba? Parang hangin?"

“Tunay nga, ikaw nga, Michael,” pagtitiyak ni Blasi sa kanya. “Kasingbilis ng hangin at higit pa. Ngayon, sunduin mo ang iyong ina para sa akin.”

Sa halip, ibinaling ng binata ang atensyon sa sahig ng kuwadra at nagtipon ng alikabok. Tinitigan niya ang tambak ng lupa at nawala ang kanyang ngiti. Pagkatapos ay tumayo siya nang alanganin at tinanong si Blasi, "Pababayaan ba ng Diyos na mapunta ang mga Ingles sa Langit?" Hinanap ni Blasi ang lupa para sa mga tamang salita at nagpatuloy si Michael, "Dahil, kung pupunta ang mga Ingles doon, pupunta rin ako." para palayasin sila —pinatay nila ang aking ama at si Tiyo Jacques kaya hindi sila makakasama natin.” Sinipa niya ang tambak ng alikabok sa sahig ng kuwadra. Napansin ni Blasi sa mga salita ng bata ang parehong hindi matitinag na galit na madalas niyang marinig mula sa loob ng kanyang sariling nababagabag na puso. Tinapakan ng bata ang lupa kung saan huling nakatayo ang tambak ng alikabok. “At pagkatapos ay ang Diyablo tatapakan ko sila na parang kulisap—hanggang sa malalaglag ang kanilang mga buto!”

“Michael! Tama na!” laway ni Blasi. “Hindi diringgin ng Diyos ang mga salitang iyan!” Tiningnan ng bata si Blasi na parang biglang nalaman ang kinaroroonan niya. Natagpuan ni Blasi ang mga mata ni Michael na lumuluha at Bumuntong-hininga ang Kardinal habang pinagninilayan ang matinding poot sa kanyang dibdib. Tinawag ni Blasi ang bata. "Halika." Sumubsob ang bata sa mga bisig ni Blasi . Tahimik silang nagyakapan, nagbahagi ng tahimik at matagal na sakit na walang salita, panalangin, o maaaring sapat na maipahayag o maibsan ng pangako.

Sa wakas, nagsalita si Blasi upang aliwin ang bata. “Nasa iyo pa rin ang iyong ina at ako. At ipagpapatuloy mo ang pangalang Blasi, at aaliwin mo ang iyong ina sa pamamagitan ng maraming anak na kasinghusay mo. At oo, ituturo ko sa iyo ang iba pang mga salita, kung talagang gusto mong matutunan ang mga ito.”

“Mahal kita, Tiyo Francois,” bulong ni Michael, ang kanyang boses ay pabulong sa leeg ni Blasi .

“Tulad ng ginagawa ko sa iyo,” sagot ni Blasi, habang hinahaplos ang ulo ni Michael. “Ikaw ang anak na hindi ko kailanman “Mayroon ka.” Bumuntong-hininga siya, dahan-dahang itinulak ang bata palayo sa kanya, at isinuksok ang isang maliit na kabayong porselana sa kanyang kamay. “Ngayon, maging mabuti kang binata at sunduin mo ang iyong ina para sa akin. Gabi na.” Suminghot ang bata, umayos ng upo, at ngumiti. “Opo, Tiyo Francois.” Pagkatapos ay pinunasan ni Michael ang kanyang ilong sa kanyang manggas at mabilis na lumabas ng kuwadra. Natumba si Blasi patalikod sa dayami at umungol habang hinihimas ang kanyang mukha.

Sumilip ang Kardinal sa pasukan ng mga kuwadra, pinakikinggan ang marahang at nagmamadaling paglapit ng mga baitang. Umupo siya nang tuwid habang isang payat na babaeng nasa katanghaliang-gulang ang sumugod papasok sa bakuran—si *Alsae de Blasi*, balo ni *Renee de Blasi*.

“Francois!” sigaw niya, habang hinahalungkat ang mga kuwadra habang pinupunasan ang mga kamay sa kanyang apron. “Heto,” bulong ni Blasi habang kumakaway.

Dali-dali siyang lumabas. “Maawaing Diyos, anong nangyayari dito? Nasaktan ka ba?”

“Nahulog lang,” sabi ni Blasi, habang inilalahad ang kanyang kamay. “At kung maaari mo akong bigyan ng dignidad ng pagtayo—”

Hinila niya ito patayo, habang nagrereklamo, “Kita mo ang nangyari! Hindi ka maaaring maglakad-lakad. Ingat ka sa mga benda mo! Marumi ang mga ito at dumudugo na naman ang mga sugat—mas malala pa kaysa dati.” Ngumiti lang si Blasi at isinandal ang sarili sa kanyang tungkod. Itinuring niyang kaakit-akit si *Alsae*, ngunit, lalo na’t maganda kapag nagagalit.

“Dapat ay nababaliw ka na! Bakit ka nandito?” tanong ni *Alsae* sa kanya. “At nandito rin pala si Michael?”

Sumagot si Blasi sabay tango sa direksyon ng bukas na tarangkahan ng kuwadra. “Nakatakas siya —muli.”

Tiningnan ni *Alsae* ang bakanteng kuwadra na nakaawang ang pinto at umiling nang may pandidiri. “Mas mabuti pa sa atin kung tuluyan na siyang nawala. Naiisip kong sa wakas ay natapakan ka na rin niya. Sabihin mo sa akin, nang may mabuting mukha—bakit mo siya pinananatili rito? Kung sinabi mong para kay Michael, hindi ko iyon kukunin!” Itinuro niya ang kuwadra gamit ang daliri. “Ayokong mapalapit si Michael sa paligid niyan—iyang *bagay na iyan!* Walang katulad.”

“Sa totoo lang, mas nakahihigit ito,” pagtatanggol ni Blasi sa kabayo.

“Oh?” Ikiniling niya ang kanyang ulo. “Kung gayon, bakit ganoon na lamang kasabik ang panday na ipagpalit ito sa isa pa?

Sasabihin ko sa iyo na buong buhay niya ay nakikipagpalitan na siya ng mga kabayo. Bakit kaya ang isang taong lubos na nakakakilala sa mga halimaw na ito, na bihasa sa kanyang hanapbuhay, ay ganoon na lamang kasabik na magbawas ng kanyang kita?”

Bumuntong-hininga si Blasi. “Tulad ng sinabi ko sa iyo, Alsae, may problema sa balakang nito—hindi ito akma para humila ng kariton nang napakalayo. Marahil ay may ibang potensyal na mamimili ang panday para sa isa pang kabayo, isang taong gustong magbayad nang malaki— maaaring mag-isip-isip nang walang katiyakan.”

Isang sarkastikong tawa ang pinakawalan ni Alsae. “Pang-aakala?” Muli, humagikgik siya bago bumalik sa dati niyang kahinahon, inilagay ang mga kamay sa kanyang balakang at tumalikod upang tingnan ang paglubog ng araw.

“Nga pala, “Dapat kong ipaalam sa iyo na, ngayon, pagkauwi ko galing sa panaderya, nagkaroon ako ng pribilehiyong makausap ang isang kilalang kleriko mula sa Avignon. Maayos ang kanyang pakikitungo—bilang isang palakaibigang uri pa nga—at pamilyar na pamilyar sa mga nangyayari sa loob ng Palasyo ng Papa.” Nanigas si Blasi sa kanyang tungkod. Itinaas niya ang kanyang panga at tumingin sa paligid ng mga kuwadra.

“May alam pa nga siya tungkol sa’yo,” dagdag niya.

Bago pa siya tuluyang lumingon, hinawakan ni Blasi ang kanyang braso. “Sino ang klerikong ito at ano ang sinabi mo sa kanya?”

“Sinasaktan mo ako! Tanggalin mo yang kamay mo!” Hinila ni Alsae ang braso niya palayo sa kanya at inayos ang blusa niya.

“Patawarin mo ako,” sagot ni Blasi. “Gusto ko lang sanang— ”

Bumuntong-hininga si Alsae at tumalikod sa kanya. Pinagkrus niya ang kanyang mga braso at tiningnan ang pagsisimula ng takipsilim, na naghahatid ng kakaibang maliwanag na liwanag sa lupain ngayong araw, na para bang ang langit ay gumagalaw kasabay ng mabilis na pagbubukang-liwayway. “Nag-usap lang tayo ng ilang salita,” aniya . inamin niya bago lumingon at tumingin sa kanya. Napadako ang tingin niya sa mga binti nitong may benda. “Gayunpaman, tinanong ko siya tungkol sa apoy sa Kusina ng Palasyo at hindi niya maalala ang sandaling iyon gaya ng inilarawan mo.” Sinulyapan niya ang mga mata nito.

Tinupi ni Blasi ang kanyang mga labi at inikot ang kanyang mga mata. “At kung sasabihin ko sa iyo na hindi ko matandaan na nasunog ako, mawawala ba ang aking mga pinsala? Talaga, Alsae, ang pagdududa o kawalan ng kumpirmasyon ng isang tao ay hindi nagpapahiwatig ng pagkakasala ng ibang tao.”

“Ikaw ang Kardinal,” malamig na sabi ni Alsae. “Dapat ay mas alam mo ang tungkol sa mga implikasyon na iyon sa paningin ng Diyos , hindi ba?”

Tinitigan siya ni Blasi nang mariin. “Oo, dapat ko ngang gawin ‘yan. At sinabi ko na sa iyo na ayaw kong pag-usapan mo ang kinaroroonan ko hangga’t hindi ako gumagaling.”

Ngumiti at nagkibit-balikat si Alsae. “At hindi ko pa, gaya ng tanong mo.”

“Napakaganda,” nauutal na sabi ni Blasi. “Aalis na ba tayo rito?” Paika-ika siyang lumapit sa matatag na pasukan, ngunit pinigilan siya ni Alsae sa braso pagkatapos lamang ng ilang hakbang.

“Francois, may isang bagay akong dapat malaman nang walang pag-aalinlangan.”

“Ano iyon?”

“Bilang isang tao ng Diyos—isang Kardinal, kahit—at ang nag-iisang nabubuhay na tiyuhin ng aking anak, dapat kong asahan na sasabihin mo sa akin ang totoo.”

Bumuntong-hininga si Blasi, isinandal ang sarili sa kanyang tungkod, at tiningnan ang mga lumang mantsa sa kanyang sapatos

bago tumingin sa kanya. "Ano iyon?"

"Saan mo naman nasabing nakuha mo itong isa pang kabayo?" aniya, ang boses ay tumatalas na parang isang hamon.

"Sabi ko sa iyo—mula sa mga kuwadra ng palasyo. Dapat ba nating pag-isipan ang parehong tanong para sa ating panahon sa mundo?"

Pinatigas ni Alsae ang kanyang labi at mariing tumango. "Kailangan natin." Umiwas siya ng tingin bago niyakap ang kanyang mga kamay, itinutuwid ang kanyang mga balikat, at tinitigan siya sa mata. Pinilit niyang ngumiti.

"Nakausap ko ang panday ilang araw na ang nakalipas at tinawanan niya ako. Sinabi niya na walang problema sa balakang ng kabayo, at sinabi rin niya sa akin: 'hindi iyon karaniwang kabayo,'

dahil mayroon itong mga markang hindi maikakaila—yaong sa Royal Guard ng Kanyang Kamahalan. Tinatanong kita ngayon, Francois: paano nangyari iyon?"

"Guwardiya ng Hari?" hindi makapaniwalang tanong ni Blasi. "Nakuha ko ang kabayo mula sa kuwadra ng papa."

"Pag-aari iyon ng Santa Sede." Nagtama ang kanilang mga mata at isang tingin ang sumulpot sa pagitan nina Blasi at Alsae, na parang sinusubukang tumingin sa isa't isa. Si Alsae ang unang nag-iwas ng tingin.

"Naisip ko na marahil ay nagkamali ang panday," aniya. "Gayunpaman, sinabi niya sa akin kung paano niya inutusan ang kabayo na umatras sa kanyang kinalalagyan, sumugod at tumabi, at bumagsak nang patagilid at humiga nang hindi gumagalaw na parang patay. Paano pa masusunod ng isang kabayo ang mga utos na iyon kung hindi siya sanay sa labanan? At bakit magiging ganito kabihasa ang isang kabayo ng Santa Sede?"

Nagkibit-balikat si Blasi. "Posibleng galing ito sa mga lagalag bago pa man ito nahulog sa kamay ng Sede. Maaari nating pag-isipan ang bagay na ito magpakailanman nang walang kalutasan."

"Siguro," sagot ni Alsae, hindi halos kumbinsido.

Habang palabas sila ng kuwadra, sumilip si Alsae sa malayong kakahuyan. "Sige. Hinahanap namin ang kabayo mo sa madaling araw. Hindi iyon maglalakbay nang malayo." Inakbayan niya si Blasi at inalalayan papunta sa bahay.

"Isa siyang mabuting kabayo," komento ni Blasi. "Bigyan mo siya ng sapat na oras para makabawi."

"Bumalik na ba ang gana mo sa pagkain?" tanong ni Alsae, na tila sawang-sawa na sa usapan.

"Gutom na gutom na ako," pag-amin ni Blasi.

"Ito ang gusto kong marinig. Aapaw ang bandehado mo at aapaw ang tasa mo, at may sariwang tinapay pa nga. Magpahinga ka na pagkatapos kumain. Kailangan nating palitan ang mga benda mo at gawin kang isang magalang na Kardinal muli." Tinapik niya ang kamay nito at humagikgik.

"Marahil ay maaari ka nang maging Santo Papa mismo. At paano ka tatawaging Miguel?" tanong niya habang humahagapak ng tawa. "Bilang: ang kanyang Tiyo Kabanal-banalan?" Ngumiti nang mahina si Blasi at umiling.

Dahan-dahan silang naglakad patungo sa château, at sa sumunod na katahimikan, narinig nila ang walang humpay na alulong ng isang malayong aso. Sa kabila nila, sumapit ang takipsilim sa kanayunan, at sa kabila

ang manipis at malawak na ulap, tanging ang pinakamaliwanag na mga bituin ang nagpakita. Ang iba ay natangay ng kulay abong patak na nagbabalat sa langit. Nagpatuloy ang alulong, ang nakapangingilabot na tawag at nakakatakot na daing, na nagmumungkahi na may isang malubhang mali, na marahil ay isang malaki at kakila-kilabot na bagay ang nagbabantang nasa abot-tanaw na patuloy na gumagalaw na parang mga pakpak sa hangin.

~*~

Kahit na inihwalay ni Blasi ang kanyang sarili sa bayan ng Reims, ang liblib na Gardiens Abbey ay maaaring lumitaw bilang isang inabandunang larangan ng digmaan ng mahiwagang pagpatay, ang tanawin nito ay puno ng mga pinagpira-piraso at pinaghalo-halong labi ng mga sundalo, monghe, eskudero, at mga kabayo. Simula noong nakakakilabot na gabing iyon, nang mabuksan ni Blasi ang pangalawang Gatestone, daan-daang kalalakihan ang nagkalat na punit-punit at natapon, ang kanilang mga sirang bahagi ay naiwan kung saan huling pinakawalan sila ng mga lumilipad na estatwa ng simbahan ng Abbey. Ang mga nakakalat na labi ay nakalat nang lubusan dahil sa mga elemento, matagal nang nawalan ng amoy ang hangin, at sumisipol na lamang sa mga pinaputing buto, sira-sirang damit, at mga hibla ng matigas na buhok. Ang gilid ng burol ng Abbey ngayon ay isa nang baliktad na sementeryo sa itaas at isang matinding insulto sa buong Sangkatauhan.

Matagal nang naagnas ang mga tambak ng putik ni Kapitan Bourne mula sa mga bitak sa labas ng katedral, na nagbigay-daan sa sapat na bentilasyon para sa nakakapangilabot na kasuklam-suklam na sinubukan niyang pigilan. Sa loob ng simbahan at sa ilalim ng altar nito, nagpatuloy ang mga ungol at sigaw ng umiikot na haligi, walang humpay dahil sa anim na toneladang capstone na nagbubuga ng isang ulap ng kamatayan. Ang ambon ay isang gabi-gabing paulit-ulit na hamog, na kumikilos na mas parang isang nahuhulaan at mala-langit na panggabi organismo sa halip na isang naglalaho na ulap sa gabi. Sa takipsilim, palihim itong lumabas mula sa katedral at lumawak sa gilid ng burol bilang isang gumugulong na karpit ng kadiliman na napakaitim na nilalamon ang lahat ng kinang at kislap ng liwanag mula sa bawat ibabaw ng tubig at bato. Ang ambon ay nakabalot sa namumuong sarili nito sa ibabaw ng lupa hanggang sa liwanag ng bukung-liwayway, kung kailan ito palaging sumusuko sa isang nasusunog na lupa. Palagi, ang nakamamatay na kurtina ay bumabalik sa gilid ng burol ng Abbey at umatras sa katedral upang maghintay sa susunod na takipsilim. Ang ambon ay halos hindi makilala bilang anumang bagay maliban sa paglubog ng araw, ngunit, tulad ng isang patuloy na salot, tinakpan nito ang karagdagang lupa sa bawat pagdaan ng gabi, patuloy na sinasalot ang kanayunan ng Pransya. Kasunod nito, ang mga damo at palumpong ay naging kayumanggi at ang mga buong puno ay natumba, ang mga lawa at batis ay nabulok, at bawat nabubuhay na bagay—mga tao sa mga aso, mga daga hanggang sa mga pulgas—isinuko ang tiyan nito sa walang humpay na presensya. Sa kabuuan, ang nagliliyab na singaw ay tila nagsisilbing isang mala-demonyong linya ng depensa, na nag-aalok ng patuloy na lumalawak na kanal ng kamatayan upang protektahan ang nabuksang Gatesstone.

Ngunit mayroong higit pa sa isang ambon na nakalaan para sa sinumang naliligaw na manlalakbay. Nang ang Abbey's

Pinigilan ng kanlurang abot-tanaw ang huling sinag ng araw at ang mapang-uyam na kulot ng katedral ay gumulong sa sahig ng kagubatan, ang mga itaas na bahagi ng bubong ng katedral ay nabuhay na may isang crescendo ng kaguluhan na sumabog sa kalangitan na parang ingay ng mga uwak. Isang umiikot na haligi ng mga estatwang granite ang umikot patungo sa mga bituin, at ang kasuklam-suklam na ito sa himpapawid ay nagtipon. sa maraming pagala-galang kawan na naglibot sa kanayunan bilang mga pangkat ng mga may pakpak na Demonyo ang pangangaso, na kinakain ang anumang nabubuhay na nilalang na kanilang matagpuan. Tulad ng nakamamatay na hamog, tinatakpan nila ang sariwang lupa sa bawat gabi, lumilipad nang papalapit sa mga nayon na may nakatira at nagdudulot ng lumalaking banta sa mga kalapit na bayan ng *Murat*, *Vic-sur-Cere*, at *Saint-Flour*.

Ang mga nilalang na ito sa himpapawid ay hindi tunay na mga Grotesque, dahil ang laman ng mga Grotesque na kahawig ng bawat isa ay matagal nang namatay dahil sa pagkakalantad sa sikat ng araw. Ang mga estatwa ay mga anyong granite lamang na may buhay na wangis na ngayon ay tinitirhan ng mga Primordial Damon: mga espiritung nakatakas sa binuksang Gatestone—mga ethereal at incorporeal na Damon na walang anumang pagkakahawig sa tunay na katangian ng Eljo. Ang mga anyong mabatong anyo ay wala kundi mga batong sinapian at ang sagisag ng mga Demonyo na itinaon sa Impiyerno sa mga unang araw ng paglikha nito. Ang Eljo na dating nagmamay-ari ng mga katawang iyon ay matagal nang naging matatag ng araw. At ang mga Damon na lamang ang nagmamay-ari sa kanila ngayon, gumagalaw nang magkakasama sa ilalim ng buwan habang nagkakalat sila ng takot sa isang lumalawak na kalawakan ng mga madilim na lupain.

Kahit na parami nang parami ang mga taganayon na natututo tungkol sa gumagapang na maasim na ambon at sa mga kasumpa-sumpa nitong lumilipad na mga estatwa, at may paraan upang makatakas sa mga lumalaking halimaw na ito, kakaunti lamang ang mga taganayon na nakatakas sa makapangyarihan at pinakamakamatay na mga plano ng impiyerno. Ang Dakilang Salot ay parang isang dragon na umahon mula sa Itim na Dagat, na may tatlong nakaumbok na ulo na may tatlong pangalan: *Bubonia*, *Pneumonia*, at *Septicemia*. Ang halimaw na may tatlong ulo ay sumakay sa itim na daga at tatawagin ng mga Pranses na Black Death, at susundan ito ng Impiyero. Isa ngang gawa ng diyablo. Kahit na animnapu't anim na porsyento ng Asya ang naaamoy ang kamatayan, ang pagnanasa ni Lucifael para sa kaluluwa ng Tao ay bahagyang napukaw lamang. Gusto niyang makasama Niya ang lahat, habang-buhay na nakakulong. Kaya, noong 1347, sa mga huling araw ng buwan ng Oktubre at sa ilalim ng malaking buwan ng anihan, ang Black Death ay sumalakay pababa sa mga tagahila ng Santa Godeberta, pababa sa mga lubid ng barko, at laban sa lahat ng tao sa Europa. Sa loob lamang ng ilang araw, ang nakamamatay na timpla ni Lucifael ay sumakal sa maingay na daungan ng Messina at umihip papasok sa kalupaan na parang nakalalasang simoy ng dagat.

Matapos bahain ang lungsod ng Messina, ang Salot ay lumaganap nang limampung milya patimog sa bayan ng Catania. Agad na natuklasan ng mga naninirahan dito na may nagaganap na epidemya, at isinara nila ang kanilang bayan; ngunit, habang mabilis itong kumakalat, ang kontra-atakeng ito ay huli na. Ang Catania ay pumutok na parang isang hinog na paltos, na nagbunga ng hindi mabilang na bushel ng mga itim na mansanas. sa ilalim ng lagnat na kilikili. At habang ang lungsod ng Catania ay sumuko sa pagkakat

Ang salot, gayundin ang lungsod ng Venice, ay naglalabas ng anim na raang bangkay bawat araw.

Habang inilalantad ng mga manggagamot na taga-Venice ang kanilang mga sarili sa mga lumalalang maysakit, walo sa sampu sa kanila ang nag-usbong ng mga mansanas na may lason at namatay din. Isang masamang mangkukulam si Lucifael—sa kabuuan, dalawang -katlo ng mga taga-Venice ang namatay at ang kanilang mga bangkay ay nabulok sa araw.

Naghari ang Bubonia, Pneumonia, at Septicemia habang ipinagpapatuloy ni Lucifael ang kanyang Pag-aani ng Itim na Mansanas. Itinulak niya ang kanyang tatlong-tusok na tinidor at itinulak ang kanyang tatlong salot pa hilaga upang sakupin ang timog-gitnang baybayin ng Europa. Ang mga kalapit na isla ng Sardinia at Sumabog ang Corsica dahil sa kaniyang kasuklam-suklam na katalinuhan, at sa labindalawang barkong pangkalakal na naglayag patungong Messina para lamang mautusang umalis sa daungan, isang-katlo ang kalaunan ay dumaong sa daungan ng Genoa. Tulad sa Messina, biglang natuklasan ng mga opisyal ng daungan ng Genoese na ang mga barko ay may dalang Pestilence at pinigilan ang mga sasakyang-dagat gamit ang mga nagliliyab na palaso bago inutusan ang mga ito. upang maglayag palabas ng daungan. Sumunod ang maysakit na tripulante, at nagtakda ng ruta patungo sa mga daungan ng Marseilles at Barcelona, ngunit, hindi bago nito ay pinalayas nila ang mas marami pang may sakit na daga pababa sa kanilang mga barkong pandagat at papunta sa mga pantalan ng Genoese. Sa loob lamang ng ilang araw, ang buong lungsod ay naging isang mabahong libingan.

At nang dumating ang isang bahagi ng nabuwag na plota sa daungan ng Marseilles, pinayagan ng mga awtoridad na manatili ang mga kontaminadong barko, sa kondisyon na ang lahat ng barko at kargamento ay maging kumpiskadong ari-arian. Ang mga nahawaang mandaragat at daga ay nagpadala ng kanilang mga ari-arian sa bayan, at sa loob ng wala pang isang buwan, nilamon ng *Sakit na Diabolus* ang lungsod. Para sa mga biktima na naninirahan sa mga siksik na lugar ng mga bilangguan at monasteryo, ang mga napapaderang istruktura ay naging mga selyadong lalagyan ng pagkabulok dahil, sa loob ng mga ito, ang bilang ng mga namatay ay tumaas sa walo sa sampu—maging hanggang sa ganap na pagkalipol sa ilan. Ang dating masiglang lungsod ng daungan ng Marseilles ay tumahimik. Labinlimang libong kalalakihan, kababaihan, at mga bata ay naging abo at alikabok.

Noong mga unang taon ng 1348, ang mga huling sira-sirang labi ng Black Death Fleet ay gumapang papasok sa mga daungan ng Barcelona. Tulad ng sa Marseilles, kinumpiska ng mga opisyal ng daungan ang mga barko at pinayagan ang mga nadungisang tripulante na makapasok sa kanilang lungsod. Walang pagsala, bawat simbahan sa lungsod ay naging biktima ng matatag na... mga batis ng mga kariton na hila ng kabayo at ang kanilang mga tambak na kargamento ng mga bangkay. Gaya ng karamihan sa mga opisyal ng bayan ay abala na sa sarili nilang mga itim na mansanas, ang kaayusang sibiko ay sumuko sa sinaunang kaguluhan. Sa isang pinakakapansin-pansing pagkakataon, daan-daang mga taga-Barcelona, na kumbinsido na ang mundo ay nasa huling oras na nito, ay nagtipon sa mga sementeryo, nililibang ang kanilang mga sarili sa pamamagitan ng mga kakila-kilabot na pagdiriwang at mga lasing na pagsasaya upang gunitain ang kanilang Araw ng mga Patay. Bilang isang tao, sila ay nagkasala, namatay, at nabulok sa ibabaw ng mga puntod ng mas mapalad na mga kamag-anak na nakatakas sa nakakatakot na pandemya sa pamamagitan ng pagkamatay bago ito dumating. Dahil walang magagamit na espasyo sa mga sementeryo at walang mga buhay na pari upang maglaan ng karagdang banal na lugar para sa libingan, at sa katunayan, dahil kakaunti ang mga lalaking handang ilibing ang mga nahawaang patay, ang mga nangolekta ng mga bangkay ay nagsimulang igulong ang kanilang mga kariton sa karagatan, na iniwan ang kanilang mga namamagang dala sa gitna ng hindi mabilang na mga katawan na

nahuhulog na sa dalampasigan. Sa bawat oras na lumilipas, dumarami ang mga labi ng tao na itinatapon sa dagat; at ang mga simoy ng hangin sa loob ng bayan sa gabi ay naging lubhang mabaho kaya't kahit ang isang mabilis na amoy ng hangin sa gabi ay palaging nagdudulot ng matinding pagduduwal sa lahat ng mga taong hindi pa nagkakasakit dahil sa ibang pagkakalantad. Sa lahat ng direksyon, ang hangin, lupa, at ang dagat ay nababalot ng napakatinding pagkasira.

Ang Salot ay lumaganap papasok sa kalupaan mula sa mga bayan ng daungan ng Italya, na lubusang sumira sa mga pangunahing lungsod ng Pisa, Roma, at Naples. Marami sa mga lokal na residente ang naniniwala na ang kakila-kilabot na propesiya sa Bibliya ang dapat sisihin—na galit ang Diyos sa kanila. At ang mas may kaalaman sa kanila ay nag-isip na isang malakas na lindol ang salarin ng kasalukuyang pandemya, dahil ang lindol ay naganap isang taon pa lamang ang nakalilipas at isang di-malilimutang kaguluhan na sumaklaw sa haba ng peninsula ng Italya mula Venice hanggang Naples. Kasunod nito, naniniwala sila, ang mga nakalalasang singaw ay tumakas mula sa lupa at napadpad sa mga lupain, para lamang masipsip sa balat. Bilang resulta, maraming taga-bayan ang umiwas sa mga mahirap na gawain na nagdudulot ng pagpapawis o anumang pagbukas ng balat, habang ang iba ay tinakpan ang kanilang sarili ng ihi sa pagtatangkang takpan ang umano'y nakamamatay na singaw. Karamihan sa mga hindi tumakas sa mga lungsod at bayan ay nanatili sa kanilang mga tahanan, iniiwasan ang pakikipag-ugnayan sa daan-daang bangkay na pumuno sa mga kalye. At para sa mga nangahas na lumabas, ginawa nila ito nang ang kanilang mga ulo ay ganap na nababalot, na nag-iwan lamang ng isang manipis na hiwa ng tela sa kanilang mga mata. Itinakip nila ang kanilang mga mukha sa mga bouquet ng mga bulaklak at pampalasa upang salain. ang usok ng nabubulok na laman at sa isang bigong pagtatangka na iwasan ang laganap na impeksyon na ngayon ay kumakalat sa buong rehiyon.

Habang dumagsa ang mga tao mula sa mga kontaminadong lungsod sa baybayin at sumunod ang malawakang pandarayuhan sa loob ng bansa, mas lumawak pa ang salot sa Europa. Nang pumasok ang halimaw sa Milan, dali-daling kumilos ang mga residente nito upang matukoy ang mga nahawa, inililing ang buong pamilya sa kanilang mga tahanan at sinunog ang mga ito. Kahit na agad na tinakpan ng mga opisyal ng lungsod ang bayan, nasawi rin ang Milan.

Sa Florence, walang ibang nagawa ang mga opisyal ng lungsod kundi ang ipatupad ang isang ordinansa na nagpapatahimik sa nakakabagot na pagtunog ng mga kampana ng simbahan. Nagtakda sila ng mahigpit na limitasyon sa bilang ng mga nagdadalamhati, na nagpapahintulot lamang sa pagkakaroon ng dalawang bisita para sa isang libing, na nagpapahintulot ng sapat na paggalaw para sa maraming pangkat ng mga naghuhukay sa mga sementeryo. Habang kumakalat ang impeksyon at nagkalat ang mga patay sa mga sementeryo, bumaling ang lungsod sa mga trinsera. Pinagpatong-patong ng mga sepulturero ang tatlo o higit pang mga bangkay sa pagitan ng mga nakakalat na patong ng lupa.

Marahil ang mga naghuhukay ang pinakamahusay na tagabantay ng oras, minamarkahan ang kanilang mga iskedyul sa pamamagitan ng bilang ng mga inililing nila. Habang tinatakpan ng ilang manggagawa ang mga bangkay sa mga kanal, ang iba naman ay

hinukay ang patuloy na humahabang mga dulo ng mga trinsera. Sa loob ng ilang linggo, ang parada ng Kamatayan ay nagpatuloy na parang maaasahang paggana ng isang orasan. Mga kariton na puno ng sampu at dalawampung bangkay ang dumarating sa mga trinsera sa bawat oras na lumilipas. Sa huli, ang mga kalsadang pinakamadalas tahakin sa Florence ay nakatayo bilang tila hindi madaanang mga daan ng tuyong putik na walang patutunguhan kundi sa mga *Ditches of Death*.

Di-nagtagal pagkatapos nito, bumagsak ang Marseilles, gayundin ang Arles, at pagkatapos ay ang Avignon, na tahanan ng Papal Palace at pinuno ng Holy See. Dahil sa siksik na populasyon ng Avignon na may apatnapu't walong libong residente na naninirahan sa loob ng mga kuta nito, mas mabilis na bumagsak ang lungsod kaysa sa iba. Napuno ng mga mangangaral ng katapusan ng mundo ang mga lansangan, sumisigaw para sa lahat na magsisi. Sa kanilang masamang pagyakap sa isang tila hindi maiiwasang kasamaan, marami sa kanila ang nag-aangkin ng kanilang mga relihiyosong pag-aangkin sa mga kanto ng kalye, na naging personal nilang mga pulpito upang ibahagi ang kanilang mga kwento at propesiya tungkol sa katapusan ng Sangkatauhan. Nanawagan sila sa mga nagkakagulong masa at tinipon ang mga maysakit upang masaksihan ang kanilang mga dumadagundong na sermon, at sa gayon ay natupad ang kanilang mga propesiya —ang pinakamalakas sa kanila ay tumubo ng itim na mansanas at tumahimik.

Sa loob lamang ng ilang buwan at sa bilis na apat na raang pagkamatay bawat araw, isinuko ng Avignon ang kalahati ng populasyon nito sa lupa. Tulad ng mga mangangaral ng katapusan ng mundo na sumisigaw mula sa mga kanto ng kalye, karamihan sa mga naninirahan sa lungsod ay nakatitiyak na ang poot ng Diyos ay bumagsak sa kanila—na ang Dakilang Salot ay isang banal na parusa para sa kanilang pamumuhay noong panahon ng mga Babilonia, para sa kanilang kalayawan at kasalanan. Sila ay nanalangin, nangako, at nagmakaawa, Gayunpaman, tumaas pa rin ang bilang ng mga namatay. Isang desperadong si Pope Clement ang naghagis ng kanyang pinagpalang langis at inilaan ang buong Ilog Rhone bilang banal na lugar, at sa gayon, dahil ang isang malaking ilog na ngayon ay nagsisilbing isang maginhawa at banal na lugar para sa libing, dinala ng mga sepulturero ng Avignon ang mga biktima ng salot sa gitna ng Tulay ng Saint Benezet at inihagis ang mga ito sa gilid.

Ang di-banal na timpla ni Lucifael ay pumutok din sa puso ng Santa Sede, at siyam na Kardinal at kalahati ng mga pari ng Avignon ang iginulong sa kanilang mga libingan. Gayunpaman, nabigo ang Salot na kunin ang buhay ng kanilang hinirang na Santo Papa sa lupa, habang si Papa Clemente ay tumakas mula sa Palasyo ng Papa sa ilalim ng balabal ng kadiliman, na pinoprotektahan ng kanyang lihim na hinirang na pagtitipon ng mga guwardiya at manggagamot. Ang mga namamatay na dignitaryo at mga may sakit na maharlika, na kumapit sa palasyo mga tarangkahan at nagmakaawa para sa papal na pagpapawalang-sala at mga huling ritwal ni Clement , walang ideya na iniwan niya ang lungsod ilang araw na ang nakalilipas. At nang matuklasan nilang nakatakas siya, sinabihan sila na lumipat siya sa hilagang lungsod ng Valence, ngunit sa katotohanan, si Clement inihwalay ang kanyang sarili sa mas malayo at liblib na nayon sa alpino ng Grenoble, nanirahan sa pagitan ng dalawang patuloy na nagliliyab na mga fireplace at sa loob ng isang bilog ng mga piling manggagamot na pinamumunuan ni Guy deChauliac. Bukod sa kanyang kakayahang magtago ng mga lihim sa loob ng kapapahan, siya ay isang bihasang

manggagamot at personal na paborito ni Clement—isang dalubhasang manggagamot na Pranses na regular na gumagamot kay Clement at ilan sa kanyang mga Kardinal. Dahil naaasikaso ang kanyang mga agarang pangangailangan, pinamahalaan ni Clement ang Banal na Sede nang malayuan sa pamamagitan ng nakasulat na sulat kay Cardinal Firmus, na nanatili sa Palasyo ng Papa upang ipatupad ang mga utos ng Papa.

Dumating ang tagsibol nang hindi napapanahon noong 1348, na nagpasimula ng isang napakainit na tag-araw at isang pagdagsa ng mga namatay. Mabilis na nasawi ang Paris sa Black Death, na naghahatid ng mahigit walong daang bangkay sa isang araw at nagpaparumi sa hangin nang halos sampung milya na may walang humpay na amoy. Tulad ni Pope Clement, si Haring Philip ay nagtago, ipinagtapat lamang sa ilan sa kanyang malalapit na kasamahan ang kanyang tunay na kinaroroonan. Si Kapitan Bourne, na noon ay namamahala sa mga bagong hanay ng Royal Guard, ay isa rito. Kung paanong si Guy deChauliac ay lubos na pinagkakatiwalaan sa loob ng Papal Palace at sa mga hanay ng papa nito, gayundin si Bourne ay pinagkakatiwalaan sa loob ng mga pader ng palasyo ng monarkiya ni Haring Philip .

Kasunod ng pagbagsak at pagbagsak ng Paris, bumagsak din ang mga pangunahing lungsod ng Lyon, Bordeaux, Orleans, at Reims sa Pransya, at kasabay nito ay bumagsak din ang kanilang maharlika pangpamilya at ang kanilang pamumuno. Ang mga basalyo ng hari at buong henerasyon ng mga maharlika ay nakahiga nang tambak sa mga libingan ng mga komunidad, at ang kanilang mga kawawang lingkod ay naiwang nabubulok sa mga tabing-daang. Walang bangkay sa mga daanan o ilog, at lahat ng uri ng mga sasakyang walang tauhan ay walang patutunguhan na inanod sa mga daluyan ng tubig. Lalo na pagkatapos ng malakas na pag-ulan, daan-daang namamagang bangkay ang inanod sa mga ilog at sapa, ang mga bangkay ay nagkabuhol-buhol na halos bumubuo ng mga lumulutang na isla ng laman. Parang mga halo ng kamatayan, ang mga puting bilog ng bula ay nakapalibot sa mga nangingitim na bunton, at sa ibabaw ng marami sa mga bangkay na ito ay naglalayag ang mga puting ibong mahahabang paa, na pinapalo ang kanilang mga tuka sa masaganang mga insektong dulot ng mga sira-sirang flotila. Ang kamatayan ay gumamit ng maraming pamamaraan para sa patuloy na pagkalat nito.

Malapit sa bayan ng Bordeaux, ang makikipot na haligi ng malawak na tulay na Duguate ay nakatayong parang lambat ng bangkay, tinitipon ang mga basang-basang labi ng mga tao, tupa, baka, at kabayo laban sa mga paanan nito. Ang mga mata ng mga manlalakbay na nangahas tumawid sa tulay ay nakababa, nasunog ng usok ng kumukulung bula sa ibaba. Karamihan sa mga hayop na lumapit sa tulay ay lumaban sa pagtawid sa ilog, baka matulak ng puwersa, at marami sa mga halimaw ang hindi nakarating sa kabilang panig ng tawiran bago tumalon sa itaas na bahagi ng pader, nakasabit sa namumuong gulo sa ibaba, at naging karagdang panggatong para sa bula nito. Mga kalsada at ilog, mga bayan at lungsod, mga hari at kaharian—ang lupa ay namamatay. Mula sa mabaho at tumataas na usok nito, maging ang pinakamataas na kalangitan ay umaalingasaw.

At habang tumatagal ay natawa si Lucifael sa lahat ng kanyang ginawa.

[*Katapusan ng Kabanata 11*]

Ang akdang pampanitikan na ito ay nilikha eksklusibo sa pagtatalaga ng

Edgar Allan Poe (1809—1849)

— Nawa'y manatili ang kanyang pamana sa ating lahat —

~[GothicNovel.Org](https://www.gothicnovel.org)~